

เพ็ญบาย

บทที่ 21

“ทำไมน้องแก้วถึงไม่ชอบคุณป๋องล่ะคะ” บุษราคัมถามอย่างอ่อนโยน จัตรแก้วชะงัก ไม่อาจจะให้คำตอบในทันที

เธอหลบตา “ไม่รู้ซิคะ ไม่มีเหตุผลอะไร แก้วแค่ไม่เข้าใจว่า เขาต้องการอะไรกันแน่ที่จู่ๆ ก็เข้ามาทำดีทั้งๆ ที่เมื่อก่อนไม่เคยสนใจเลย”

“คุณป๋องสนิทสนมกับคุณชัชมากใช่ไหมคะ”

“ใช่ค่ะ ตอนแก้วเล็กๆ ก็ได้รู้จักกันเวลาเขามาอยู่กับพี่ชัช...”

“แล้วตอนที่อยู่ภูเก็ท เขาไม่เคยมาหาน้องแก้วเลยหรือคะ”

“ไม่เคยเลยค่ะ” น้ำเสียงตอบชุ่นเคือง “พบกันด้วยความบังเอิญแท้ๆ ตอนแรกแก้วจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเป็นใคร แก้วถึงได้สงสัยว่ามาตอนนี้เขาต้องการอะไรยังไงล่ะคะ หากเขาจริงใจเมื่อก่อนตอนที่แก้วลำบากทำไมเขาไม่เคยโผล่มาเลย”

“พี่ก็รู้สึกเหมือนกันว่าเขาพยายามจะเอาใจน้องแก้ว แต่ว่าไม่แปลกหรอกค่ะ ใครๆ ก็อยากจะทำใจน้องแก้วกันทั้งนั้น”

สีหน้าของคนฟังสลดลงทันที “พี่นะก็เคยพูดอย่างนี้...”

“อะไรนะคะ...!”

“คำพูดที่บุษทำให้แก้วนึกถึงพี่นะ” นัยน์ตากุ้งงมเริ่มขำ น้ำเสียงขึ้นจมูกราวกับเป็นหวัดขึ้นมาเฉยๆ “แก้วคิดถึงพี่นะจริงๆ”

บุษราคัมนิ่งมอง “คุณชนะชนสบายไปแล้ว น้องแก้วอย่าโศกเศร้าอีกเลยนะคะ เดียวนี้น้องแก้วมีคุณชัช แล้วก็ยังมีคุณยุทธนา กับอัฐางค์อีก”

“ไม่มีใครเทียบเท่ากับพี่นะได้หรอกค่ะ แก้วคิดถึงพี่นะ” เธอย้ำคำเดิม

นับแต่ชนะชนจากไป เธอเฝ้าแต่วนเวียนคิดถึงวันคืนทำๆ ที่อยู่ด้วยกัน ท่าทีแปลกๆ ของชนะชนทำให้เธอต่อต้าน จุ่มพิทอ้อยอิ่งที่หน้าผากคล้ายกับจะเป็นลางร้าย คืนนั้นเธอโล่งใจที่ปลื้มตัวแยกกันเสียได้ หากแล้วก็ต้องสูญเสียชายหนุ่มให้กับป่าเขาในไม่กี่วันต่อมา

เขากลุ่มใจกับหลายเรื่อง... ชัชช้ยหาเรื่องทะเลาะเบาะแว้งแล้วยังกล่าวหารุนแรงพาดพิงไปถึงการตายของบิดา สถานะการเงินที่รัดตัวของบริษัท ท่าทีไม่ยอมรับของแม่เธอที่คงจะทำให้ชายหนุ่มกลัดกลุ้มเสียใจเพราะเธอเคยเห็นชนะชนมองแม่อย่างครุ่นคิดวิตกกังวลเสมอๆ แล้วยังทำที่ขัดขึ้นต่อต้านของเธอในคืนนั้น กับการเข้าหน้ากันอย่างไม่สนิทใจในวันต่อๆ มา.....

เธอโทษตัวเองว่ามีส่วนผลักดันให้เขาเดินไปหาความตาย

หากหมุนโลกกลับได้ เธอจะขัดขวางไม่ให้เขาไป แล้วทุกวันนี้ก็คงจะยังได้เห็นใบหน้าคมสันที่เพื่อนๆ ของเธอเปรียบเปรยว่า

“งดงามราวเทพบุตร” กับรอยยิ้มที่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น

มาน้ำตาทำให้จัตรแก้วไม่อาจเห็นว่าหญิงสาวอีกผู้หนึ่งกำลังมองเธอด้วยสายตาเช่นไร.....

จัตรแก้วแยกกลับมาห้อง พอบายจัด บุษราคัมก็โทรศัพท์มาเรียก “เชิญน้องแก้วที่ห้องพี่บุษสักครู่หนึ่งนะคะ”

เธอต้องแปลกใจที่พบว่ามีชายวัยหนุ่มใหญ่รูปร่างหน้าตาดีนั่งสบายอยู่หน้าโต๊ะทำงานของบุษราคัม รอยยิ้มแพรวพราวส่งมาให้ ทั้งที่ยังไม่ได้มีการแนะนำทำให้เธอทั้งแปลกใจทั้งขัดเขิน

“เชิญค่ะ น้องแก้ว” เจ้าของห้องเชื้อเชิญด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “พี่ขอแนะนำคุณเสกสิทธิ์ ลูกคำใหญ่คนสำคัญของเราค่ะ”

“แหม พูดอย่างนี้ผมคงต้องเพิ่มออร์เดอร์เป็นสองเท่าแล้วซี” หนุ่มใหญ่ทำสีหน้ากริ่มกริมรับไหว ขยับเก้าอี้ข้างๆ ให้ “เชิญนั่งครับ คุณบุษบอกว่าเจ้าของบริษัทตัวจริงอยู่ที่นี้ ผมก็เลยอยากจะได้พบเพื่อเป็นเกียรติสักหน่อย” เขาหยิบนามบัตรออกมาส่งให้ “ไม่อยากจะเชื่อเลย คุณจัตรแก้วยังคงเป็นเด็กจิง ยิ่งกับเพิ่งถอดชุดนักเรียนอย่างนั้นแหละ”

“แก้วเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วค่ะ” หญิงสาวรีบพูด อ่านนามบัตรในมืออย่างสนใจ

“เพิ่งเรียนจบไม่นานนี่เอง” บุษราคัมพูดยิ้มๆ

“เด็กสมัยนี้เก่งจังเลย ดูซิคุณแก้วตัวนิดเดียวก็บริหารบริษัทใหญ่ขนาดนี้ ตอนที่ผมเรียนจบใหม่ๆ เต็มให้เป็นแค่อเสมียนกว่าจะไว้ใจให้คุมงานใหญ่ก็สามสิบเข้าไปแล้ว...” เขาพูดพลางหัวเราะ

“แก้วไม่เก่งหรอกค่ะ พี่บุษต่างหากที่เก่ง คนอยู่เก่าทำไว้ดี แล้วตอนนี้พี่ซซกับพี่ช่วยก็กำลังทำทุกอย่างโดยแก้วไม่ต้องทำอะไรเลย”

“เรียกว่าคุณแก้วโชคดี เกิดมารับเงินทองอย่างเดียว”

“แก้วพยายามจะเรียนรู้งานนะค่ะ พี่บุษเป็นพี่เลี้ยง”

“น้องแก้วเรียนรู้อะไรค่ะ บอกอะไรก็เข้าใจ”

“แต่ว่ายังปฏิบัติไม่ได้ค่ะ” เธอถ่อมตัว

“ยังไม่มีการสอบการณื แต่อีกหน่อยก็เก่งครับ” ชายหนุ่มมองเธออย่างพึงพอใจ ธรรมชาติให้ความงามที่สมบูรณ์แก่เธอ ใบหน้าไร้การตกแต่งยิ่งนำดูยามพูดจาอ้อมแอ้มแจ่มใส เธอสูงโปร่ง แต่อวบอ้อม แขนขาเรียวยาวได้รูป ผิวสีน้ำตาลอ่อนนวลล่อน

“ถ้าอยากจะเก่ง ผมสอนให้เอาใหม่ ภายในสองเดือน คุณแก้วจะเปลี่ยนเป็นคนละคน”

บุษราคัมอธิบายว่า “คุณเสกทำธุรกิจใหญ่หลายอย่าง มีตลาดต่างประเทศอยู่แล้วก็เลยซื้อของเราฟ่งไปขายด้วย”

“ถ้าคุณแก้วกับคุณบุษว่างก็ขอเชิญไปที่ออฟฟิศผมบ้างนะครับ”

“บุษเคยไปแล้วนี่ค่ะ”

“ไปแล้วก็เชิญอีกครับ ยิ่งไปบ่อยยิ่งดี ออฟฟิศผมจะมีชีวิตชีวาเพราะว่าได้มีโอกาสต้อนรับสาว ๆ สวย ๆ”

บุษราคัมหันมายิ้ม “ไปกันเมื่อไหร่ดีคะน้องแก้ว”

“เมื่อไหร่ก็ได้ค่ะ” คำตอบไม่เกียงงอนทำให้ประกายตาของคนฟังวาววับ

บุษราคัมขอให้ฉัตรแก้วเดินไปส่งอาคารตึกกะเมื่อลากลับ

ร่างที่เดินสนทนากันออกไป อยู่ในสายตาของซซซซและปองพล ซึ่งยืนพูดกับพนักงานอื่นอยู่ที่ห้องโถง ซซซซเดินมาหาเมื่อฉัตรแก้วกลับเข้ามาด้วยสีหน้าสดใส

“ใครหรือ”

“ลูกค้าค่ะ ชื่อคุณเสกสิทธิ์”

“เขาจะเอาอะไร”

“อ้าว ลูกค้าก็ต้องการซื้อของซซซซค่ะ”

ชายหนุ่ม เปลี่ยนเรื่อง “เย็นนี้ทานข้าวด้วยกันนะ แม่ณีตั้งใจทำอาหารพิเศษหลายอย่าง”

“ได้ค่ะ” เธอรับคำ แต่พอหันไปเห็นปองพล เธอก็แทบจะเปลี่ยนใจ “พี่ป้องกันแฟนเขาก็อยู่ด้วยใช่ไหม”

“ใช่ แล้วมีปัญหาอะไรหรือ”

ฉัตรแก้วนึกภาพตัวเองนั่งทานอาหารกับคนเหล่านี้ไม่ออก เธอไม่สนิทกับนิตยา กับรสรินนั้นไม่ต้องพูดถึง แค่มองหน้า เธอก็เห็นธงรบชูหรา

“เปล่าค่ะ... ไม่มีปัญหาอะไร แต่ว่าเย็นนี้พี่ยุทธรจะมาหาแก้ว”

“งั้นก็ชวนเขาอยู่ด้วย” ซซซซตัดสิน.....

ฉัตรแก้วกลับมาถึงบ้านเร็วจึงมีเวลาดูแลแม่ เธอช่วยคุณแม่ซักเชิ้นเก้าอี้ไปตามพื้นหญ้าที่ราบเรียบส่งเสียงคุนคุนคูนคูน พี่ยุทธรมามาถึงก็เข้ามาสมทบด้วยแล้วเกาะกลุ่มกันอยู่ที่ริมสนาม

รถยนต์ของซซซซซึ่งถูกโอนมาให้ปองพลใช้ แล่นเข้ามาเมื่อเวลาใกล้ค่ำ ชายหนุ่มอยู่ทำงานจนเลยเวลาเสมอ ฉัตรแก้วเมินหน้าหนีในทันทีจึงไม่เห็นใบหน้าสะอาดที่หันมามองก่อนจะนำรถเข้าไปจอด

เขาถือกระเป๋าเอกสารที่หอบหิ้วงานกลับมาทำด้วย

ยุทธรนาพูดว่า “น้องเขยพี่ซซซนี่ดูดีนะ รูปร่างเหมือนนักกีฬา ทำทางเองงานเอาการไม่เบา”

“เขาก็โอเคค่ะ ทำงานใช้ได้” หญิงสาวพูดไม่เต็มเสียง

“พี่ว่าพี่เคยเห็นเขาที่ภูเก็ต วันที่ช่วยน้องแก้วชนของจะกลับ”

ฉัตรแก้วตอบว่า “ค่ะ เขามาบอกลา”

“งั้นแก้วก็สนิทกับเขาละซี”

สนิทหรือ... ในความสัมพันธ์ที่คล้ายไม่มีสิ่งใดเคลือบแฝง... ในความรู้สึกที่คล้ายกับว่าเขาอยู่ใกล้เพียงนิด เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอพบกับเขาโดยบังเอิญเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น ตลอดเวลาสี่ปีที่เธอมีแต่ความทุกข์โถมทับ เริ่มจากการถูกส่งไปอยู่ไกลครอบครัว ต่อมาก็คนรักถูกทำร้ายเสียชีวิต แล้วยังอุบัติเหตุที่ทำให้พ่อเลี้ยงจากไปและแม่กลายเป็นหญิงพิการที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

แล้วในไม่กี่ครั้งนั้น เขาก็มีรสรินเคียงข้าง ผู้หญิงคนนั้นทำให้เกิดความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ขัดแย้ง

“ไม่หรอกค่ะ เขาใจดำ...” เสียงพูดทั้งขุ่นเคืองทั้งน้อยใจ

ยุทธรนาเลิกคิ้ว

ฉัตรแก้วพรั่งพรูออกมา “เรารู้จักกันตั้งแต่แก้วยังเล็ก ถึงจะ

ห่างกันไป แต่ว่าตอนที่อยู่กับแกก็ทำงานอยู่ที่นั่นแล้วก็รู้จักพีชชี่ ว่าแกมีปัญหาอย่างไรบ้าง แต่ตลอดสี่ปีที่แกมีความทุกข์ เราพบกันแค่สามครั้งเท่านั้นเอง... แล้วก็เป็นการพบโดยบังเอิญเสียด้วย มาครั้งสุดท้ายในวันที่แก จะย้ายนั่นแหละ เขาถึงได้มาบอกตามมารยาท”

“แล้วเลยโกรธเพราะเหตุนี้หรือ”

“ก็น่าโกรธไหมล่ะคะ แก้วว่าเป็นใครก็ต้องโกรธ แล้วตอนนี้ก็อย่ามาพยายามทำดีซะให้ยากเลย คนไม่จริงใจ ดีแต่ประจบพีชชี่”

คำพูดเป็นปฏิปักษ์แต่สีหน้าท่าทีกลับตัดพ้อน้อยใจของหญิงสาวผู้ซึ่งไม่เคยปิดบังอำพรางสิ่งใดสำเร็จ ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกผิดแปลก

นิตยาออกมาคว้ามือเรียก จิตรแก้วและยุทธานจึงพาหญิงพิการในรถเข็นกลับเข้าบ้าน หญิงสาวปล่อยให้ชายหนุ่มทักทายคนอื่น ๆ ตามคุณสมบัติตามมารดาเข้าห้อง

คุณสมบัติผู้ดี ๆ ว่า “เย็นนี้คุณจะทำอาหารหลายอย่าง เห็นเตรียมรายการตั้งแต่กลางวันแล้ว”

“คุณสมบัติเป็นยังไงบ้างคะ” เธออดถามไม่ได้

“เธอเป็นผู้ใหญ่ที่น่ารัก มีน้ำใจแล้วก็ขยันขันแข็งมาก วันนี้ยังเข้ามาช่วยดูแลคุณผู้หญิงทั้งหลายพัก เออ... เธอถามว่าแกนี้มีพระสงฆ์เดินผ่านหรือเปล่า เช้าๆ เธอเคยใส่บาตรคะ”

“แก้วเคยเห็นพระท่านเดินบิณฑบาตที่ปากซอยหลายองค์เหมือนกัน ดิจจริง วันหลังแก้วจะพาไปใส่บาตร”

พอออกจากห้องมารดา เสียงสนทนาครึกครื้นที่ดังมาจากห้องนั่งเล่นทำให้หญิงสาวชะงักก่อนจะเสียงไปอีกทางหนึ่ง คุณปรางนี่ร่วนวายอยู่กับเตาไฟ มีสาวใช้คอยช่วย จิตรแก้วเดินเข้าไปเมียงมอง

“ส่งจานมาเลยหนู ผัดผักได้ที่แล้ว ขอจานกลมแบนนะจ๊ะ” หญิงสาวหันไปหาสาวใช้ จานกระเบื้องขาวลายน้ำเงินสลับทองหุรีเรียบถูกส่งมา เธอรับไปยื่นต่อให้

“ใบนี้ใต้อะไรคะ คุณป้า”

หญิงสูงวัยหันมารับจานพลาจิ้งจอกว่า

“ตายจริง หนูแก้วเข้ามาทำไมคะ ช่างในนี้ร้อนออก”

“มาดูคุณป้าทำกับข้าวคะ ผัดอะไรคะนี่ หอมจังเลย”

“ผัดผักธรรมดาๆ นี่แหละคะ ต้องทำที่หลังสุดจะได้ทานร้อนๆ”

เธอตักอาหารจากกะทะใส่จานอย่างว่องไว

“แล้วใส่อะไรบ้างคะ คุณป้าทานจังเลย”

“ใส่หลายอย่างคะ มีอะไรเข้ากันได้ป้าก็ใส่ๆ ลงไป นี่มีถั่วลันเตา ข้าวโพดอ่อน ยอดมะพร้าว เห็ดฟางแล้วก็เห็ดหอมสด เวลาผัดต้องใช้ไฟแรงผัดเร็วๆ จะหวานอร่อย นายป๋องเขาชอบนักป้าใส่กุ้งตัวใหญ่ให้คุณหนูด้วย แต่ว่าขานั้นเขาชอบทานแต่ผัก”

เธอเดินตามมาที่โต๊ะซึ่งวางภาชนะบรรจุอาหาร มองมือขาวๆ ตักแบ่งอาหารใส่จานชามอย่างคล่องแคล่วส่งให้เด็กรับชั้ยยกออกไปตั้งโต๊ะ

“แล้วพี่ป๋องชอบทานอะไรอีกคะ นอกจากผัดผัก”

อีกฝ่ายยิ้มใจดี “ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอกคะ ขานี้เลี้ยงง่ายมาแต่เล็กๆ มีอะไรก็กินอย่างนั้น ยิ่งถ้าแม่ทำ แค่วิวผัดกับไข่น้ำปลาพริกไทยก็อร่อยที่สุดแล้ว”

หญิงสาวเปลือยยิ้ม นึกวาดภาพเด็กผู้ชายที่ทำท่าทางเอร็ดอร่อยทานข้าวผัดไข่น้ำปลาแม่

ร่างสูงที่บม้ายืนมองอยู่ที่ประตู พอเธอหันไปเห็นก็รีบเปลี่ยนสีหน้า รู้สึกคล้ายจะพ่ายแพ้หากจะต้องยิ้มให้

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ”

“มีสิ ป๋อง พาน้องแก้วไปนั่งโต๊ะได้แล้ว ช่างในนี้ร้อนออก”

“เดี๋ยวแก้วจะออกไปเอง” กังวานเสียงเธอต่อต้าน

ร่างสูงเดินเข้ามาใกล้ “ของหวานมีอะไรครับแม่”

“ส้มแช่ลอยแก้วจะ ผลไม้ก็มี เดี่ยวแม่จะจัดใส่จานให้”

“ไม่มีรวมมิตรลอยแก้วหรือแม่” เสียงถามยั่วเย้า

หญิงสาวอดถามไม่ได้ “เป็นยังไงคะ รวมมิตรลอยแก้ว”

ประกายตาชายหนุ่มแปรพราย “สูตรของแม่ค่ะ ตอนเป็นเด็กแม่ทำให้กินเวลาผมกับพี่นิตทะเลาะกัน แม้ว่าทานแล้วจะหายช็องอน เลิกหาเรื่อง แล้วก็จะได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกันเสียที”

พูดจบชายหนุ่มก็เดินออกไปอย่างสบายอารมณ์

หญิงสาวได้แต่มองค้อนตามหลัง โมโหুবวบบอกอยู่คนเดียว....